

I russisk Fangenskab.

Musikdirektør Lauritz Bahrt i Aabenraa faldt i sin tid hårdt såret i russisk fangenskab. Efter at han havde ligget længe på et sygehus i Sibirien, blev han udvekslet og er nu vendt tilbage til Tyskland. I et brev fra Rostock giver han ifølge "Apenrader Tageblatt" følgende drastiske beskrivelse til sine forældre i Aabenraa bl.a.:

" - - - Jeg må sige, at jeg trods alt har haft held med mig. Først ved at jeg, efter at være bleven såret, faldt i hænderne på gode russiske tropper. Da jeg hørte de russiske kommando-ord komme nærmere, troede jeg allerede, jeg var fortabt, men jeg fik kun et bøsseløb mod skulderen i stedet for et stik med bajonetten mellem ribbenene, og det var mig jo også mere kært.

Nogle mænd sprang hen imod mig og rev min kappe til side for at se, om jeg var bleven såret eller blot søgte at skuffe dem. Da de imidlertid så alt det blod, som piblede frem, tog de min rem, min sabel og patrontaske, desuden bøssen og så videre, og lod mig ligge.

Jeg var bleven såret allerede om morgenen klokken otte. Det var hårdt at ligge sådan hele dagen; thi jeg kunne ikke røre mig. Først om eftermiddagen, henvend halvfemtiden, kom en sanitetssoldat og tre andre menige. Den ene tog mig i skulderen og vendte mig om, så at mit brækkede ben fløj over til den anden side i en hel bue. Det var helt forfærdeligt. Først rodede de alle mine lommer igennem, tog mine penge og alt, også det kønne ur, som jeg fik af jer, da jeg var fjorten år, altså for tre og tyve år siden.

Da jeg lå der, var jeg lige glad. Jeg glædede mig dog ved ikke at skulle ligge der natten over. Senere har jeg været meget ked af at have mistet mine egendele. En af soldaterne drejede også flere gange på min ring. Men den var ikke til at få af, og derfor beholdt jeg den. Nu blev deres opførsel også pænere overfor mig; thi de havde jo gjort et ret godt bytte. Jeg blev lagt på en bære og ført til næste landsby, hvor der var forbindingsplads. Der lå vi alle de sårede, som de havde sanket sammen, på halm, direkte under det russiske artilleri og maskingeværerne, som stadig vedligeholdte en heftig skydning.

Det var en uhyggelig koncert, og koldt var det også. Jeg tænkte: Nu mangler det bare, at de tyske kanoner skyder på stillingerne her, så er vi fortabte. Om morgenen havde jeg også ligget mindst en time i granatilden. Der gik over et dusin granater hen over os. De eksploderede i nærmeste nærhed af os, og det var et rent vidunder, at ingen at ingen blev ramte.

Endelig kom der vogne for at transportere os bort. Nu gik det hulter til bulter gennem en flod, hvor vi nær var bleven siddende, og så videre ad rædsomme veje. Efter at vi havde kørt omtrent en mils vej, blev vi båret ind i et hus, hvor vi for første gang blev forbundne af en læge. Så blev vi atter læssede på vogne, tre mand masede ned ved siden af hverandre, og fremad gik det så hele natten. Det var en forfærdelig køretur; den skal jeg aldrig glemme. Jeg lå med hovedet lige under kuskens agerfjæl og var stadig bange, at den skulle falde ned på mit hoved, mens vognen skrublede afsted.

Den følgende dags morgen kl. 7 var vi Klava. Der kom staks ind i forbindings salen. Da jeg lå på operationsbordet, var det første, at jeg fik en cigaret af en russisk skildvagt, og mens jeg nu blev fortrindelig forbunden ved hjælp af skinner, røg jeg min cigaret. Lægerne var her meget pæne. Så kom vi ind i et hus og blev lagte hen på jorden på snavsede stråmadrasser, den ene tæt ved siden af den anden. Her døde adskillige. Folkene var ganske gode, men snavsede. Her lå vi tre dage, som vi var komne fra valpladsen.

I kan nok tænke jer, hvilket lag snavs, der havde samlet sig på min hænder. Om morgenen fik vi et stykke groft rugbrød og te, om middagen hver et stykke oksekød rakt i de snavsede hænder. Jeg væmmedes allerede ved mine hænder, men endnu langt mere ved den, som rakte os maden af deres deres smudsige hænder. Til kødet fik vi en kålsuppe. Denne ret fik vi så i fjorten dage, både middag og aften. Når man er syg, har man jo i og for sig ikke megen appetit, og så denne grove kost! Det var hårdt nok at skulle vænne sig til det tørre brød. Ligeledes til teen.

Så kom vi til Cechano. Der var det næsten det samme. Vi kom heller ikke der af tøjet i disse otte dage, og vand fik vi heller ikke. Mad, kålsuppe, oksekød og brød var der nok af, og menneskerne var meget pæne. Men så kom vi pludselig bort. Alle hårdt sårede skulle til Warschau og de andre til Moskau. Her fandtes i det mindste et rigtigt hospital. Vi fik tøjet af, og jeg fik vask, ligeledes vaskevand, men kun hver ottende dag. Nu fik jeg en gibsforbinding og havde i hvert fald en ren seng.

Men det blev så forfærdeligt tungt at blive liggende i længden. To gange var jeg lige ved at få lungebetændelse. Jeg havde frygtelige smerter i brystet og høj feber. Derfor lod lægen mig også blive der så længe. Det var en frygtelig tid. Jeg lå - senere sad jeg op - hele nætter og

kunne ikke sove for smerte. Og så disse rædselsfulde lange nætter. Det var mørkt fra klokken 4 til 9 om morgenen. En nat forekom mig at være så lang som tre til fire andre steder. Dertil kom bekymringen for de derhjemme. Det var frygteligt.

Den 22. December flyttede vi til Wilna. Dertil ankom vi juleaften kl. 11. Sikken jul! Den 1. Januar transporteredes vi videre frem. Men på vejen til banegården må jeg have forkølet mig. De lod mig også stå så længe på en bære på banegården, hvor der var træk. Jeg blev syg og havde voldsomme smerter. Uheldet ville desuden, at jeg fik en meget dårlig plads i jernbanevognen. Når jeg ville hæve hovedet, stødte jeg mod bjælken og loftet. Næste dag forbarmede en kammerat sig over mig. Jeg fik så hans plads, hvor der i hvert tilfælde var luft og lys. Der kunne jeg også sidde op, da jeg ikke kunne holde ud at ligge ned.

Det var atter en slem tur. I Petrograd blev det lidt efter lidt bedre, og så blev vi besete af fangne tyske læger, som sørgede godt for os, og tyske søstre, som plejede os. I marts måned blev jeg erklæret for invalid, og det var min lykke. Thi ellers var jeg den gang straks kommen til det frygtelige Sibirien.